

Εν Όνόματι του Βασιλέως των Ελλήνων Γεωργίου του Α΄

Αριθ. 104

8641

Το Εν Πάτραις Δικαστήριο των Εφετών

Συγκείμενον απο τούς Δικαστάς Νικόλαον Δηλιγιάννην Πρόεδρον, Γεώργιον Μαντζούφαν, Ίωάννην Δυοβουνιώτην, Ηλία Χατζηλιάκον Εφέτας καί τον Δικηγόρον Νικόλαον Σαγιάν, κωλυομένων των ετέρων Εφετών, και παρά τώ Δικαστηρίω τούτω Παρέδρων.

Συνεδριάσαν δημοσίως εν τώ ακροατηρίω τού καταστήματός του τήν 6^{ην} Μαρτίου 1875, παρουσία τού τε Δικηγόρου Χαριλάου Διγενοπούλου Εισαγγελεύοντος, κωλυομένου τού Εισαγγελέως καί τών αμέσως αυτού αναπληρωτών καί τού Γραμματέως Ανδρέου Δημητροπούλου, ίνα δικάση τήν εξής υπόθεσιν μεταξύ:

*τού εκκαλούντος Υπουργού των Οικονομικών, αντιπροσωπεύοντος το **Δημόσιον**, παραστάντος διά τού νομίμου πληρεξουσίου του Παναγ. Δημητροπούλου Δικηγόρου καί*

*τών εφεσιβλήτων **Μάρκου Τζαρλαμπά, Ευαγγέλου Τζαρλαμπά, Αναστασίου Μαρίνου, Βασιλείου Μαρίνου καί Σπυριδωνος Ψωμά** κατοίκων Λευκάδος, παραστάντων διά τού νομίμου πληρεξουσίου Παν. Χοιδά δικηγόρου.*

Οι ανωτέρω εφεσίβλητοι απηύθυνον ενώπιον του Πρωτοδικείου Λευκάδος κατά του Υπουργού τών Οικονομικών καί τών Εκκλησιαστικών τήν από 6^{ην} Ιουνίου 1873 αγωγήν των, δι΄ής εξέθεσαν ότι:

Εν τή πόλει της Λευκάδος καί παρά τή Αρκτική πλευρά τής Πλατείας έχουσιν ιδιόκτητον Ναόν επ'ονόματι τού Αγίου Σπυρίδωνος όν πρό δύο σχεδόν αιώνων ανήγειρον οι πρόγονοι αυτών, πολλάκις δ'αυτόν ανοικοδόμησαν βλαβέντα υπό τών σεισμών ή επεσκεύασαν ως καί αυτοί κατά το 1855 καί εσχάτως μετά τόν σεισμόν τού 1869.

Κατά το έτος 1870 επήλθεν ιδέα εις τόν τότε Δήμαρχον Λευκαδίων να χαρακτηρίση τόν Ναόν αυτόν ως ενοριακήν εκκλησίαν υπαγομένην εις τάς περί τούτου ισχυούσας διατάξεις καί κατά πλειονοψηφίαν διά τού από 13 Μαΐου 1870 ψηφίσματος, το συμβούλιον προέβη εις τήν σύστασιν εκκλησιαστικού Συμβουλίου.

Διαμαρτυρηθέντων αυτών κατά τού παρανόμου ψηφίσματος η Νομαρχία δι'αποφάσεως 5094 καί από 18 Ιουνίου 1870 ηκύρωσεν αυτό. Επί εφέσει τού Συμβουλίου το Σον Υπουργείον τών Εσωτερικών, εις ό τότε ήτο κεκλημένος ο τότε καί νύν Πρωθυπουργός, διά τής από 5^{ης} Αυγούστου 1870 υπ'αριθ. 19368 αποφάσεως, θεωρήσαν ότι πρόκειται περί Ναού ού η κυριότης αμφισβητείται μεταξύ του Δήμου καί τών διοικούντων μέχρι τούδε αυτόν, καί ότι τα περί κυριότητος ζητήματα διαφεύγουσι της αρμοδιότητος της διοικητικής αρχής, υπάγονται δέ εις τα τακτικά δικαστήρια ενώπιον τών οποίων οφείλει ο Δήμος να φέρη τάς όποιας έχει αξιώσεις, δυνάμει τού άρθρου 122 τού περί Δήμων Νόμου, απέρριψε τήν έφεσιν τού Δημοτικού Συμβουλίου καί επεκύρωσε τήν τής Νομαρχίας απόφασιν.

Ούτως είχαν τα πράγματα ότε κατά τήν 12^{ην} Δεκεμβρίου 1872 προσεκλήθησαν υπό τού Σου Επάρχου ενεργούντος κατά διαταγήν τού Υπουργού τών Εκκλησιαστικών ίνα παραδώσωσιν εις αυτόν τήν κλείδα τού αυτού Ναού υπό απειλήν ότι εάν μη υπακούσωσι, θέλει ο Ναός δι'άλλου κλείθρου ανοιχθή.

Απέναντι τοιαύτης κεραυνοβόλου διαταγής ρητώς εναντίας τής προηγουμένης του Υπουργείου τών Εσωτερικών, ως προσβαλλούσης τās περί κυριότητος αρχάς, σπάνια δ'εχούσης παραπλήσια παραδείγματα, διά τής από 13^{ης} Δεκεμβρίου 1872 κλήσεως απευθυνθείσης κατά τού Σου Επάρχου, εξήτησαν παρά τού αυτού Ειρηνοδικείου προσωρινά μέτρα πρὸς διατήρησιν αυτών εν τή κατοχή τού Ναού.

Τό Ειρηνοδικεῖον διά τής υπ' αριθ. 1556 του 1872 αποφάσεως αυτού απέρριψε τήν κλήσιν ως απαράδεκτον καθό απευθυνθείσαν κατά τού Επάρχου.

Αλλά το Πρωτοδικεῖον επί τή εφέσει αυτών, διά τής υπ' αριθ. 29 ε.ε. αποφάσεως επέκρινε μέν καί εξηφάνισε τήν εις τό μέρος τούτο απόφασιν τού Ειρηνοδικείου αλλ' απέρριψε τήν κλήσιν εν ουσία καθόσον εν τῷ μεταξύ τής τού Ειρηνοδικείου αποφάσεως καί τής εφέσεως απεβλήθησαν τής κατοχής παρά τού Επάρχου, ὅστις υπό τήν σκέπην της ενόπλου δυνάμεως παραταχθείσης εκτός τού Ναού ὅπως εμποδίσῃ πάσαν ἔννομον αυτών αντίστασιν, ἤνοιξε διά τής βίας τήν θύραν τής εκκλησίας κεκλεισμένην ούσαν διά κλείθρου καί εισελθών καί αντικαταστήσας το κλείθρον δι' ἐτέρου, παρέδωκε τήν κλείδα εις τόν Ιερέα Στέφανον Ιερομόναχον Νίνα, ὅστις νύν κατέχει τόν Ναόν.

Συνεπεία τούτων απηύθυνον κατά τού Ιερέως Νίνα ως κατόχου καί ως συναιτίου τής αποβολής αυτών τής κατοχής, τήν από 5^{ης} Μαρτίου 1873 αγωγήν εξαιτούμενοι να υποχρεωθῇ να εγκαταλείψῃ τήν κατοχήν, παραδίδων εις αυτούς τήν κλείδα επί απειλή εν τή περιπτώσει απειθείας χρηματικῆς ποινῆς δραχμών 10,000. Οτι ο Ιερεύς διά τής υπερασπίσεως του υπεστήριξεν οτι η κατοχή αυτού ἐπήλθεν συνεπεία τής διαταγῆς τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικῶν τής υπαγορευσάσης τήν τελεσθείσαν βίαν καί ως εκ τούτου καθ' ἅ διατείνεται, η αγωγή πρέπει ν' απευθυνθεί κατά τού ἐπί τών Εκκλησιαστικῶν Υπουργείου.

Αλλως τε δέν είναι βέβαιον οτι η βία ετελέσθη κατά διαταγήν τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικών. Οτι το Υπουργείον των Οικονομικών δέον να προσκληθή εν τή δίκη όπως λάβη πρακτικόν αποτέλεσμα η αιτουμένη χρηματική ποινή εν περιπτώσει μή εγκαταλείψεως τής κατοχής.

Οτι η από 12^{ης} Απριλίου 1873 αίτησις θεραπείας αυτών πρός τα Υπουργεία τών Εκκλησιαστικών καί τών Οικονομικών, όπως διαταχθή η πρός αυτούς εγκατάλειψις τής κατοχής καί εις αυτούς παράδοσις τής κλειδός αυτού, καί διαταχθή η εγκατάστασις αυτών εν τή κατοχή έμεινεν άνευ αποτελέσματος καί απαντήσεως καί ένεκα τούτου δικαιούνται να ενασκήσωσι τήν αγωγήν των, καί εξαιτούνται :

Να γίνει δεκτή η αγωγή των.

Να διαταχθή η πρός αυτούς εγκατάλειψις τής διά τής βίας αφαιρεθείσης υπ' αυτών κατοχής τού εν τή πόλει Λευκάδος Ναού Αγίου Σπυρίδωνος καί η εις αυτούς παράδοσις τής κλειδός αυτού. Να διαταχθή η εγκατάστασις αυτών εν τή κατοχή ήν είχαν ανέκαθεν. Διαταχθή δέ η αποβολή τού κατόχου καί ταύτα πάντα επί απειλή χρηματικής ποινής δραχμών 10,000.

Να διαταχθή η προσωρινή εκτέλεσις τής αποφάσεως, καί ψηφισθή η δαπάνη τής δίκης.

Επί τής αγωγής ταύτης συζητήσεως γενομένης το Πρωτοδικείον Λευκάδος εξέδοτο τήν υπ' αριθ. 443 (1873) απόφασιν του, δι' ής έθεσεν εκτός τής δίκης τόν Υπουργόν τών Εκκλησιαστικών, υπεχρέωσεν το εναγόμενον Δημόσιον ν' αποδείξη καί διά μαρτύρων ότι ότε κατά τόν Δεκέμβριον 1872 ηνεώχθη τή διαταγή τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικών παρά τού Επάρχου Λευκάδος η θύρα τού επιδίκου Ναού ενεκατέστη εις αυτήν ο εφημέριος, είτε

πρό είτε κατά τήν πράξιν τού ανοίγματος τής εν λόγω θύρας παρά τών υπαλλήλων τού Δημοσίου καί τίνων ωρισμένως, οι ενάγοντες προσεκληθήσαν όπως εξακολουθήσωσι διαχειριζόμενοι ως διοικούντες τήν περιουσίαν τού Ναού καί προσεφέρθησαν εις τούς ενάγοντες παρ' αυτών τα πρόσ τούτο μέσα καί τίνα ωρισμένως, καί ότι οι ενάγοντες παρήτησαν εκουσίως τήν διοίκησιν τού Ναού.

Τήν απόφασιν ταύτην εξεκάλεσεν ενώπιον τού Εφετείου τούτου, ο ανωτέρω εκκαλών διά τής από 28^{ης} Ιανουαρίου 1874 εφέσεως του αιτούμενος τήν μεταρρύθμισιν τής εκκαλουμένης αποφάσεως, τήν απόρριψιν τής αγωγής τών αντιδίκων καί να καταδικασθώσι εις τα έξοδα αμφοτέρων τών βαθμών.

Μετά τήν νόμιμον προδικασίαν, προκειμένης σήμερον συζητήσεως, οι πληρεξούσιοι τών ανωτέρω διαδίκων διά τών εγγράφων προτάσεων των ητήσαντο, ο μόν τού εκκαλούντος τήν παραδοχήν τής εφέσεως.

Να απορριφθή η αγωγή ως απαράδεκτος.
Να κηρυχθή αναρμόδιον το δικαστήριον.
Να τώ επιτραπή άλλως πάσα απόδειξις καί διά μαρτύρων.
Να καταδικασθώσι εις τα έξοδα καί τέλη.

Ο δέ τών εφεσιβλήτων

Ν' απορριφθή η έφεσις καί πάσα πρότασις καί αίτησις ως απαράδεκτος καί αβάσιμος.
Κατ' αντέφεσιν να μεταρρυθμισθει η απόφασις ως πρόσ τήν διαταχθείσαν απόδειξιν καί να θεωρηθή αύτη περιττή καί ματαία.
Να γίνη δε δεκτή η αγωγή των ολοσχερώς καί πάσαι αι εν αυτή αιτήσεις.

Εις απροσδόκητον εναντίαν περίστασιν, μόνον εγγράφως να επιτραπή η απόδειξις, διότι πρόκειται περί γεγονότων περί ών ηδύνατο καί ώφειλε να έχη έγγραφον απόδειξιν.
Να καταδικασθει το Δημόσιον εις τα έξοδα καί τέλη αμφοτέρων τών βαθμών.

Ακούσαν τών αυτών καί προφορικώς

καί τού Εισαγγελέως

Διελθόν τήν δικογραφίαν καί

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον

Επειδή διά τής υπό συζήτησιν αγωγής οι ενάγοντες εκθέτωσιν ότι ενώ αυτοί ήσαν κάτοχοι τού εν αυτή περιγραφομένου Ναού, ο Επαρχος Λευκάδος τή διαταγή τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικών απέβαλεν αυτούς εξ αυτού, εγκαταστήσας εν αυτώ τόν Ιερέα Στέφανον Νίνα εις όν παρέδωκε καί τήν κλείδα του Ναού.

Επειδή κατά τα εν τή αγωγή εκτιθέμενα γεγονότα, ό,τι ο Υπουργός τών Εκκλησιαστικών ο δούς τήν εντολήν καί ο Επαρχος Λευκάδος, ο εκτελέσας αυτήν, δέν ενήργησαν ως άτομα αλλ' ως ηθικά πρόσωπα

*εις ά είναι ανατιθεμένη υπό τού Νόμου η εκτελεστική εξουσία, εντός τής δικαιοδοσίας αυτών, ως τοιαύτα δέ ενεργήσαντα ουχί πλέον αυτοί ατομικώς ενέχονται διά τās πράξεις των, αλλά το Δημόσιον όπερ αντιπροσωπεύουν κατά τήν εκτέλεσιν αυτών, καί συνεπώς νομίμως εκινήθη η προκειμένη αγωγή κατά τού Υπουργού τών Οικονομικών, όστις κατά τόν Νόμον είναι ο άμεσος αντιπρόσωπος τού Δημοσίου, όθεν η έφεσις ως καί οι σχετικοί λόγοι τών προτάσεων επί τού εναντίου στηριζόμενοι **εισίν απορριπτέοι καί αβάσιμοι.***

Επειδή ως ορθώς σκέπτεται καί το Πρωτοδικείον εκ τού συνόλου της αγωγής προκύπτει ότι αύτη εκινήθη καί κατά τού Υπουργού τών Οικονομικών ουχί μόνον πρός εξασφάλισιν τής πληρωμής τής χρηματικής ποινής, αλλά καί ως αντιπρόσωπου τού Δημοσίου, υπευθύνου διά τās πράξεις τών υπαλλήλων αρχών.

Οθεν νομίμως δέν απερρίφθη η αγωγή άν καί ετέθη εκτός τής δίκης

ο Υπουργός τών Εκκλησιαστικών καί συνεπώς ο πρώτος λόγος τής εφέσεως είναι **απορριπτέος**.

Επειδή η περί ανακτήσεως τής νομής αγωγή απευθύνεται κατά τε τού εντέλλοντος τήν αποβολήν καί τού ενεργήσαντος ταύτην, καθό προσωπική αγωγή, ώστε καί αληθές άν υποτεθή ότι το Δημόσιον ενήργησεν τήν αποβολήν ουδέν δικαίωμα κυριότητος ή κατοχής αξιούν επί τού Ναού καί μόνον πρός πρόληψιν τής ησυχίας καί τάξεως καί εκτέλεσιν τής διαταγής τού Αρχιερέως, ή ότι το Δημόσιον δέν κατέχει τόν ναόν, καί ότι ο Δήμος αξιοί δικαίωμα επ' αυτού, νομίμως εκινήθη η αγωγή κατά τών αποβαλλόντων τούς ενάγοντας εκ τής κατοχής τού Ναού, καί συνεπώς η έφεσις καί οι σχετικοί λόγοι τών προτάσεων οι εις το εναντίον στηριζόμενοι εισίν **απορριπτέοι καί αβάσιμοι**.

Επειδή ως είρηται αντικείμενον τής επιδίκου αγωγής δέν είναι το ζήτημα άν ο Αρχιερεύς δικαιούται να διορίζη τούς ιερείς τών Ναών ως εφημερίους, αλλ' η ανάκτησις τής νομής τού Ναού, τήν οποίαν διατείνονται οι ενάγοντες ότι είχαν καί αφ' ης απεβλήθησαν, ώστε δέν είναι αναρμόδια τα τακτικά δικαστήρια, ως διατείνεται το Δημόσιον να δικάσουν επ' αυτής, καί επομένως η σχετική αυτού αίτησις είναι **απορριπτέα ως αβάσιμος**.

Επειδή η ύπαρξις τών τής ομοδικίας στοιχείων δικαίωμα μόνον παρέχει ουχί δέ καί υποχρέωσιν εις τόν ενάγοντα πρός εισαγωγήν μιάς κοινής δίκης κατά τών πολλών εναγομένων, ώστε καί αληθές άν υποτεθή ότι καί ο Ιερεύς συνετέλεσεν εις τήν αποβολήν, ουδόλως υπεχρεούντο οι ενάγοντες να συνενάξωσιν αυτόν, ουδέ ωσαύτως υπεχρεούντο να συνενάξωσι καί τόν δόντα τήν εντολήν πρός αποβολήν όπερ όμως καί έπραξαν. Οθεν καί η επί τών λόγων τούτων στηριζόμενη ένστασις απαραδέκτου τής αγωγής είναι **απορριπτέα ως αβάσιμος**.

Επειδή ως εἴρηται ἡ περὶ ἀνακτῆσεως τῆς νομῆς ἀγωγή εἶναι προσωπική καὶ κινεῖται κατὰ τοῦ ἐντολέως καὶ τοῦ ἐκτελέσαντος τὴν ἀποβολὴν, ὥστε ἂν τῷ ὄντι τὸν ναὸν κατέχει ὁ Ἱερεὺς καὶ οὐχὶ τὸ Δημόσιον, νομίμως κατὰ τούτου ἐκινήθη ἡ ἀγωγή, καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ κατέχοντος, καθ' οὗ δικαίωμα μόνον οἱ ἐνάγοντες εἶχον νὰ κινήθωσιν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ὅθεν καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου στηριζομένη ἐνστάσις ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς εἶναι **ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος**, ὡς εἶναι τοιαύτη καὶ ἡ ἐτέρα ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι ἀφ' οὗ ὁμοία ἀγωγή ἐκινήθη κατὰ τοῦ Ἱερέως εἶναι ἀπαραδέκτος ἡ προκειμένη, καθόσον ἐντεῦθεν οὔτε ἐκκρεμοδικεῖα υφίσταται, οὔτε ὡς εἴρηται ὑπεχρεοῦντο οἱ ἐνάγοντες νὰ συνενάξωσιν ἅπαντας τοὺς ἀποβαλόντας αὐτοὺς.

Επειδὴ οἱ ναοί, ἐν οἷς τελοῦνται τὰ τῆς θείας λατρείας δὲν εἶναι, αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀντικείμενα τῆς θείας λατρείας, ἀλλὰ δύνανται νὰ ὦσιν καὶ ἰδιωτικῆς κτήσεως, ὡς ὁ περὶ Δήμων νόμος τούτο σαφῶς ορίζει, ὥστε δύνανται νὰ ὦσιν ἀντικείμενα κατοχῆς καὶ νομῆς καὶ συνεπῶς ἡ ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς λόγω τοῦ ὅτι οἱ ναοὶ δὲν δύνανται νὰ ὦσιν ἀντικείμενα κατοχῆς, ἐστὶν **ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.**

Επειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὸν νόμον διὰ νὰ ἔχη χώραν τὸ περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς νομῆς παράγγελμα πρέπει ὁ κινῶν αὐτὸ νὰ ἀπεβλήθη βιαίως τῆς νομῆς ἢ τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ἀποβολὴν νὰ ὦσι τοιαῦτα ὥστε νὰ ἐμποιήσωσι σπουδαῖον φόβον εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ γεγονότα, καὶ δὲν τὸ ἀρνεῖται τὸ Δημόσιον, ὁ Ἐπαρχὸς διὰ τῆς δημοσίας δυνάμεως ἠνέωξε δι' ἄλλης κλειδὸς τὸν ναὸν καὶ ἐνεκατέστησε τὸν Ἱερέα Νίναν παραδούς αὐτῷ τὴν κλεῖδα, εἰς τὴν δημοσίαν δὲ ταύτην δύναμιν οὐδὲ νὰ ἀντιταχθῶσιν ἠδύναντο οἱ ἐνάγοντες ἄνευ διαπράξεως ἐγκλήματος, καὶ συνεπῶς συντρέχουσι τὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου τῆς βιαίας ἀποβολῆς.

Ὅθεν καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου ἐνστάσις ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς εἶναι **ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος**.

Επειδή αντικείμενον τής παρούσης δίκης δέν είναι εις τίνα ανήκει η κυριότης τού επιδικίου Ναού, ώστε να εξετασθή άν ούτος παρεδόθη εις τήν δημοσίαν χρήσιν καί επομένως άν κατά τόν Νόμον τόν Δημοτικόν ανήκει εις τόν Δήμον, όστις κατά συνέπειαν δικαιούται να διαχειρίζηται τα περί αυτόν, αλλ' απλώς πρόκειται περί κατοχής, ότε εξεταστέον είναι μόνον τίς κατείχε αυτόν καί άν ο κάτοχος απεβλήθη βιαίως εξ αυτού.

Οθεν άπαντες οι ισχυρισμοί οι στρεφόμενοι εις τα ρηθέντα, καί εφ'ών το Δημόσιον στηρίζει ένστασιν απαραδέκτου τής αγωγής, εισίν απορριπτέοι ως μή έχοντες επιρροήν τίνα επί τής υποθέσεως.

Επειδή εκ τών εν τή δικογραφία εγγράφων, καθ'ών ουδεμία προσβολή γίνεται, εκτός τού ονομαζομένου Κώδικος, όστις προσβάλλεται καί όνπερ, το Δικαστήριον δέν λαμβάνει υπ'όψιν, καί ιδίως τής υπ'αριθ. 5094 αποφάσεως τού Νομάρχου Κερκύρας, τής επί τής κατ'έφεσιν αυτής εκδοθείσης ομοίως τού Υπουργείου τών Εσωτερικών υπ'αριθ.19368, τής υπ'αριθ.9335 διαταγής τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικών πρός τόν Επαρχον Λευκάδος αποδεικνύονται τα εξής :

Οτι ανέκαθεν καί πρό πολλών ενιαυτών οι προπάτορες τών εναγόντων καί αυτοί ούτοι κατείχον καί ενέμοντο τόν περί ού πρόκειται ναόν διανοία κυρίου.

Οτι ο Δήμος Λευκάδος θεωρών αυτόν ενοριακόν διώρισεν επιτρόπους αυτού ίνα ούτοι διαχειρίζονται αυτόν.

Οτι συνεπεία εφέσεως επί τής αποφάσεως τού Συμβουλίου περί τούτου ο Νομάρχης Κερκύρας ηκύρωσε ταύτην, τήν δε απόφασίν του επεκύρωσεν το Υπουργείο τών Εσωτερικών, αποφανθέντες αμφοτέροι ότι αφ'ού η τού περί ού πρόκειται ναού κυριότης αμφισβητείται μεταξύ τών εναγόντων καί τού Δήμου, πρώτην δε φοράν το Δημοτικόν Συμβούλιον Λευκαδίων διώρισεν Εκκλησιαστικόν Συμβούλιον, τα αντικείμενα ταύτα διαφεύγουσιν τής Διοικητικής αρμοδιότητος καί υπάγονται εις τήν δικαιοδοσίαν τών Δικαστηρίων.

Οτι μετά ταύτα θέλων ο Αρχιεπίσκοπος Λευκάδος να εγκαταστήσει εις τόν περί ού πρόκειται Ναόν έτερον Ιερέα καί μή δεχομένου τούτου υπό τών εναγόντων, επεκαλέσθη τήν συνδρομήν τής Αρχής, το δε Υπουργείον τών

Εκκλησιαστικῶν διέταξε τόν Επαρχον να εκτελέση καί βιαίως τήν απόφασιν τού Αρχιεπισκόπου.

Επειδή πάντα τα γεγονότα ταύτα αποδεικνύουσι κατά τήν κρίσιν τού Δικαστηρίου, ότι τήν κατοχήν καί νομήν τού περι ού πρόκειται Ναού είχαν μέχρι τού χρόνου τής εκτελέσεως τής διαταγής τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικῶν οι ενάγοντες, διότι ως είρηται αυτοί διανοία κυρίου διηχειρίζοντο αυτόν καί μόνο το πρώτον κατά το 1870 το Δημοτικόν Συμβούλιον διώρισεν Εκκλησιαστικόν Συμβούλιον πρὸς διαχείρισιν αυτού, ἀλλ' ὅμως η απόφασις του αὐτῆ δέν ἐπραγματοποιήθη, ακυρωθείσης συνεπεία παραπόνων τών εναγόντων, αξιούτων κυριότητος ἐπὶ τού Ναού ὑπὸ τού Νομάρχου Κερκύρας.

Επειδή εἶναι ομολογούμενον ὅτι , ἀφ' οὗ οι ενάγοντες αξιούντες ὅτι ως κύριοι καί κάτοχοι τού Ναού δικαιούνται να διορίζωσι καί τόν Ἱερέα αὐτοῦ, δέν υπήκουσαν να δεχθῶσι τόν ὑπὸ τού Μητροπολίτου Λευκάδος διορισθέντος, ο Επαρχος Λευκάδος πρὸς ἐκτέλεσιν τής ρηθείσης διαταγής τού Υπουργείου τών Εκκλησιαστικῶν διέταξε τήν δημοσίαν δύναμιν, ἥτις δι' ἄλλης κλειδός ηνέωξε τόν ναόν, ἐνεκατέστησεν εἰς αὐτόν τόν ὑπὸ τού Μητροπολίτου διορισθέντα Ἱερέα, καί παρέδωκεν εἰς αὐτόν τήν κλειδα τού Ναού, ὅστις ἐκτοτε καί διαχειρίζεται αὐτόν, αι δέ πράξεις αὐται αποτελοῦσι εὐτελή ἀποβολή τών εναγόντων ἐκ τής κατοχῆς τού Ναού, διότι καί βιαίως ἐγένετο η ἐγκατάστασις τού Ἱερέως ἐν αὐτῷ καί οὗτος πλέον διαχειρίζεται αὐτόν, μή δυναμένων τών εναγόντων ἐναντίον τής διαταγῆς τού Επάρχου να λάβωσι τήν κλειδα αὐτοῦ καί διαχειρισθῶσι τα κατ' αὐτόν.

Επειδή τούτων οὕτως ἐχόντων καί ἀποδεικνυομένων ως εἴρηται ἀφ' ἐνός μὲν ὅτι κάτοχοι διανοία κυρίου ἦσαν οι ενάγοντες καί ἀφ' ἐτέρου ὅτι ἀπεβλήθησαν βιαίως τής κατοχῆς αὐτοῦ, ὅλως ματαίως το Πρωτοδικεῖον διέταξεν ἀπόδειξιν περὶ τού ἂν μετὰ το ἀνοίγμα τής ἐκκλησίας οι ενάγοντες προσεκλήθησαν να ἐξακολουθήσωσι διαχειριζόμενοι τα τού Ναού, διότι το γεγονός τούτο ως ἀληθές ἂν ὑποτεθῆ οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει εἰς το παραδεκτόν ἢ μή τής ἀγωγῆς, καθόσον τα πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς στοιχεῖα εἰσὶ μόνον ἂν οι ενάγοντες κατεῖχον διανοία κυρίου τόν Ναόν καί ἂν ἀπεβλήθησαν αὐτῆς βιαίως, ἀπερ ως εἴρηται ἀπεδείχθησαν, οὐχὶ δέ καί το μετὰ ταῦτα ἐγένετο.

Επειδή κατά ταύτα απορριπτέα μὲν καθίσταται ἡ ἔφεσις ὡς ἀβάσιμος, δεκτὴ δὲ ἡ ἀντέφεσις τῶν ἐναγόντων, ὅπως μεταρρυθμισθεῖ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καὶ γενὴ δεκτὴ ἡ ἀγωγή αὐτῶν καθ' ὁλοκληρίαν, ἀποδεδειγμένη οὕσα.

Ἡ δὲ ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀντεφέσεως, λόγῳ ὅτι αὐτὴ δὲν ἀπευθύνεται εἰς τὰ ὅσα καὶ ἡ ἔφεσις κεφάλαια, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως δι' αὐτῆς ἐκκαλεῖται ὁλόκληρος ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ζητεῖται ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς, ὥστε ἐδικαιοῦντο οἱ ἐνάγοντες συνοπτικῆς οὐσῆς τῆς υποθέσεως κατ' ἀντέφεσιν νὰ ζητήσωσι τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Διὰ ταύτα

Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρ. 880, 883, 778 καὶ 210 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου π.ε. (παρελθόντος ἔτους) ἔφεσιν τοῦ Δημοσίου ὡς καὶ τὰς λοιπὰς ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμούς αὐτοῦ περὶ ὧν αἰ σχετικαὶ σκέψεις τῆς παρουσίας.

Ἀπορρίπτει ὡσαύτως τὴν ἐνστάσιν αὐτοῦ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀντεφέσεως τῶν ἐναγόντων περὶ ἧς ἡ τελευταία σκέψις.

Μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλουμένην υπ' ἀριθ. 443(1873) ἀπόφασιν τῶν ἐν Λευκάδι Πρωτοδικῶν.

Δέχεται ως βάσιμον τήν από 6 Ιουνίου 1873 αγωγήν τών εφεσιβλήτων.

Διατάσσει τήν εις αυτούς εγκατάλειψιν τής κατοχής τού εν αυτή περιγραφομένου Ναού καί τήν εις αυτούς παράδοσιν τής κλειδός αυτού καί τήν εγκατάστασιν αυτών εις τούτον, αποβαλλομένου τού εναγομένου εξ αυτού.

Απειλεί κατ'αυτού χρηματικήν ποινήν δραχμών τριών χιλιάδων δι'ενδεχομένην παράβασιν τής περί εγκαταλείψεως τής κατοχής διατάξεως τής παρούσης.

Καταδικάζει το Δημόσιον εις τα υπέρ τών εναγόντων έξοδα τής δίκης, μετριαζόμενα δι'αμφοτέρους τούς βαθμούς εις δραχμάς εννενήκοντα δύο καί εις τα τέλη της σημάνσεως.

Εκρίθη καί απεφασίσθη εν Πάτραις τήν 8^η Μαρτίου 1875

Ο Πρόεδρος

Νικολ. Δηλιγιάννης

Εδημοσιεύθη δε τήν

Ο Γραμματεύς

20^η Μαρτίου 1875

Ανδρέας Δημητρόπουλος

Ο Πρόεδρος

Νικολ. Δηλιγιάννης

Εντέλλεται προς πάντα μέν κλητήρα να εκτελέση ζητηθείς τήν παρούσαν απόφασιν, προς πάντας δέ τούς Εισαγγελείς να ενεργήσωσι τα καθ'εαυτούς καί προς άπαντας τούς Διοικητάς καί λοιπούς Αξιωματικούς της Δημοσίας δυνάμεως να δώσωσι χείρα βοηθείας όταν νομίμως ζητηθώσι.

Προς βεβαίωσιν τούτο το πρωτότυπον τής παρούσης υπεγράφη παρά τού Δικαστηρίου καί τού Γραμματέως.

Εν Πάτραις τήν 31^η Μαρτίου 1875

Οι Δικασταί

Ν. Δηλιγιάννης

Ι. Δυοβουνιώτης

Γ. Παπαδόπουλος

Χρ. Πετρόπουλος

Αριστ. Γλαράκος

Ο Υπογραμματεύς

Ιωαν. Ηλιόπουλος

Αριθ. 107 Απόγρ.
Εδόθη τώ πληρεξουσίω τών
εφεσιβλήτων κ.Χοιδά.
Πάτραι, 5 Απριλίου 1875

Ο Υπογραμματεύς

Ιωαν. Ηλιόπουλος

ΑΡΧΕΙΟ ΣΥΓΓΡΟΥ ΤΣΑΡΑΛΙΑ